

§ 8. Wywóz i przywóz wartości dewizowych przechowywanych w kasie polskiego statku, jak również w kasie obcego statku zawijającego do stoczni polskiej w celu naprawy lub remontu albo opuszczającego stocznię po naprawie lub remoncie, powinien być zgłoszony urzędowi celnemu na formularzu według wzoru ustalonego przez Główny Urząd Ceł.

§ 9. Wysyłane za granicę i nadsyłane z zagranicy paczki pocztowe zwykle lub z podaną wartością, przesyłki listowe zwykle i polecane oraz listy z podaną wartością, zwane dalej „przesyłkami pocztowymi”, podlegają kontroli dewizowej; nie podlegają kontroli dewizowej przesyłki pocztowe, których nadawcą lub odbiorcą jest Narodowy Bank Polski, Bank Handlowy w Warszawie S.A. i Bank Polska Kasa Opieki S.A.

§ 10. 1. Organy administracji celnej wykonują kontrolę dewizową przesyłek pocztowych według zasad i w trybie kontroli celnej, ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

2. Organy administracji pocztowej wykonują kontrolę dewizową przesyłek pocztowych nadawanych za granicę, według zasad i w trybie przewidzianych w § 11–16.

§ 11. 1. Wysyłanie za granicę wartości dewizowych w przesyłce pocztowej na podstawie indywidualnego zezwolenia dewizowego może nastąpić w formie nadania jej w stanie otwartym i za okazaniem pracownikowi pocztowemu przyjmującemu przesyłkę wysyłanych wartości oraz zezwolenia dewizowego.

2. Banki wymienione w § 9 mogą wysyłać za granicę wartości dewizowe w przesyłkach nadawanych na poczcie w stanie zamkniętym, ewidencjonowane w oddzielnej książce nadawczej.

§ 12. 1. Przy nadawaniu do wysłania pocztą za granicę listu poleconego albo listu lub paczki z podaną wartością, zawierających wartości dewizowe objęte indywidualnym zezwoleniem dewizowym na wywóz pocztą, pracownik pocztowy przyjmujący przesyłkę stwierdza tożsamość osoby zgłaszającej się w celu nadania przesyłki i odnotowuje w księdze przyjęć przesyłek jej imię i nazwisko oraz nazwę dokumentu tożsamości, nazwę instytucji, która dokument wystawiła, a także numer i datę jego wystawienia. W księdze przyjęć odnotowuje się również adres nadawcy umieszczonego na przesyłce, jeżeli nadawcą jest inna osoba niż osoba zgłaszająca nadanie przesyłki.

2. Pracownik pocztowy jest obowiązany uzyskać informację od osoby nadającej list polecony albo list lub paczkę z podaną wartością, czy przesyłka nie zawiera

także innych wartości dewizowych poza wartościami skontrolowanymi.

3. Opakowania i zamknięcia przesyłki zawierającej wysyłane wartości dokonuje nadawca w obecności pracownika pocztowego przyjmującego przesyłkę.

§ 13. Pracownik pocztowy odnotowuje na indywidualnym zezwoleniu dewizowym rodzaj i cechy przesyłki, a także zamieszcza adnotację o treści informacji, o której mowa w § 12 ust. 2, oraz potwierdza to swoim podpisem i odcisknięciem datownika; placówka pocztowa przesyła zezwolenie dewizowe organowi celnemu właściwemu do przeprowadzania kontroli dewizowej przesyłek wysyłanych za granicę.

§ 14. Przepisy § 12 ust. 1 i 3 oraz § 13 nie dotyczą listów poleconych oraz listów i paczek z podaną wartością, wysyłanych za granicę przez banki dewizowe z zachowaniem przepisu § 11 ust. 2; przesyłki te powinny być jednak opatrzone na stronie adresowej odciskiem stempla: „wolne od kontroli dewizowej”.

§ 15. 1. Pocztowe urzędy wymiany powinny wskazywać właściwemu urzędowi celnemu przesyłki nasuwające przypuszczenie, że zawierają wartości dewizowe objęte dewizowymi ograniczeniami wywozu.

2. Jeżeli w przesyłce nadanej do wysłania za granicę zostaną ujawnione wartości dewizowe umieszczone w sposób nie wskazujący na zamiar ich ukrycia przez nadawcę, w szczególności w razie wymienienia ich w dokumentach przewozowych lub deklaracjach celnych, urząd celny powinien zażądać od nadawcy dostarczenia zezwolenia dewizowego.

3. Wykorzystane zezwolenie dewizowe urząd celny zwraca instytucji wystawiającej.

§ 16. 1. Jeżeli wartości dewizowe określone w zezwoleniu dewizowym są wysyłane za granicę częściowo, pracownik pocztowy dokonujący kontroli dewizowej odnotowuje każdorazowo na zezwoleniu rodzaj i kwotę wysyłanych wartości oraz umieszcza odcisk datownika i swój podpis; zezwolenie dewizowe pozostaje w urzędzie pocztowym.

2. Wykorzystywane częściowo zezwolenie dewizowe organ kontrolujący zwraca instytucji wystawiającej je po całkowitym wykorzystaniu przed upływem terminu ważności, a gdy całkowite wykorzystanie w tym terminie nie nastąpiło — z upływem terminu ważności.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1984 r.

Minister Finansów: S. Nieckarz

72

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 8 marca 1984 r.

w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu przeprowadzania kontroli dewizowej w zakresie handlu zagranicznego i usług związanych z tym handlem oraz uprawnień pracowników wykonujących kontrolę i obowiązków kontrolowanych jednostek.

Na podstawie art. 37 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kontroli dewizowej Ministra Handlu Zagranicznego podlega obrót dewizowy dokonywany w za-

kresie handlu zagranicznego i usług związanych z tym handlem przez osoby krajowe i zagraniczne uprawnione do prowadzenia tej działalności, zwane dalej „jednostkami handlu zagranicznego”.

2. Kontrola dewizowa, o której mowa w ust. 1, ma na celu sprawdzenie:

- 1) zgodności dokonywanego obrotu dewizowego z obowiązującymi przepisami i z warunkami nadanej koncesji, a także ustalenie, czy obrót ten dokonywany był racjonalnie i oszczędnie,
- 2) przebiegu i sposobu dokonywania przez kontrolowane jednostki rozliczeń i płatności wynikających z obrotu dewizowego.

§ 2. Kontroli dewizowej podlega w szczególności obrót dewizowy dokonywany przez jednostki handlu zagranicznego w zakresie:

- 1) importu i eksportu towarów, w tym osiągnięć naukowo-technicznych, doświadczeń produkcyjnych, nie wyłączając dostaw w ramach transakcji kredytowych, kompensacyjnych, wiązanych i leasingowych,
- 2) reeksportu bezpośredniego i pośredniego,
- 3) zaopatrzenia w paliwo, artykuły spożywcze i inne materiały:
  - a) statków morskich, żeglugi śródlądowej i powietrznej państw obcych w portach polskich,
  - b) krajowych statków morskich, żeglugi śródlądowej i powietrznej w portach obcych,
- 4) importu i eksportu kompletnych obiektów przemysłowych i obiektów budowlanych oraz importu kompletnego do eksportowanych przez Polskę kompletnych obiektów przemysłowych i obiektów budowlanych,
- 5) nabycia, zbycia lub użytkowania wynalazków bądź wzorów przemysłowych (patentów i licencji),
- 6) wspólnych przedsięwzięć w kraju i za granicą,
- 7) importu i eksportu usług, w tym:
  - a) spedycji lądowej, morskiej i lotniczej oraz składowania towarów,
  - b) przewozu towarów,
  - c) kontroli towarów: jakościowej, ilościowej i technicznej oraz ekspertyz,
  - d) świadczonych przez rzeczoznawców, inżynierów, techników i monterów, związanych z dostawami towarów,
  - e) pośrednictwa handlowego,
  - f) innych związanych z obrotem towarowym z zagranicą.

§ 3. Minister Handlu Zagranicznego wykonuje kontrolę dewizową jednostek handlu zagranicznego poprzez upoważnione komórki organizacyjne Ministerstwa Handlu Zagranicznego, zwane dalej „komórkami organizacyjnymi”, niezależnie od kontroli wykonywanej przez głównych księgowych w jednostkach handlu zagranicznego w ramach kontroli wewnętrznej.

§ 4. 1. Pracownik komórki organizacyjnej wykonujący kontrolę na podstawie odpowiedniego upoważnienia, obejmującego szczegółowy zakres i przedmiot kontroli dewizowej, jest uprawniony do:

- 1) wstępu i poruszania się na terenie kontrolowanej jednostki organizacyjnej na podstawie legitymacji służbowej i upoważnienia do wykonywania kontroli oraz nadzorowania czynności kontrolnych,
- 2) żądania udostępnienia pełnej dokumentacji i ewidencji w zakresie gospodarki dewizowej obrotu materiałami, wyrobami i środkami trwałymi oraz ewidencji papierów wartościowych, depozytów, dokumentów rozliczeniowych, płatniczych i kasowych, a także innych dokumentów związanych z działalnością dewizową kontrolowanych jednostek,
- 3) zbierania danych i informacji dotyczących działalności jednostki kontrolowanej w zakresie objętym kontrolą również w innych jednostkach organizacyjnych bez dodatkowego upoważnienia,
- 4) zbierania informacji oraz zabezpieczenia dokumentów i innych dowodów w razie uzasadnionego podejrzenia, że zostało popełnione przestępstwo na szkodę państwa lub jednostki gospodarki społecznej,
- 5) żądania od jednostek kontrolowanych sporządzania niezbędnych dla kontroli odpisów oraz wyciągów z dokumentów, jak również zestawień obliczeń opartych na dokumentach.

2. Pracownik komórki organizacyjnej wykonujący kontrolę dewizową w związku z wykonywaniem swoich zadań nie podlega rewizji osobistej przewidzianej w wewnętrznych przepisach kontrolowanych jednostek.

§ 5. 1. Do wykonywania kontroli dewizowej przez komórki organizacyjne stosuje się odpowiednio przepisy § 8—35 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie przeprowadzania kontroli finansowej oraz obowiązków kontrolowanych jednostek (Dz. U. z 1983 r. Nr 4, poz. 26), dotyczące czynności kontrolnych, dokonywania ustaleń kontroli i ich wykorzystania, sporządzania protokołów z kontroli i postępowania pokontrolnego.

2. Do kontroli dewizowej jednostek gospodarki nie społecznej nie stosuje się przepisów § 32—35 rozporządzenia powołanego w ust. 1.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1984 r.

Minister Handlu Zagranicznego: *T. Nestorowicz*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
 Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71,
 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
 w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0241-1300-84.

Cena 16,00 zł